

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Afflictio Consolans, Seu Svccincta Non Minvs Ac Clara Methodvs

Wintrich, Victor

Coloniæ, 1644

Discvrsvs XIV. Ostenditur, aduersitatem, vt soletur, cum conformitate ad
Dei voluntatem esse perferendam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45734)

DISCVRSVS XIV.

Ostenditur, aduersitatem, vt
foletur, cum conformitate
ad Dei voluntatem esse per-
ferendam.

*Hac sit consolatio mea, vt affligens
me dolore, non parcat.*

Iob 6. v. 10.

DEus insolescentem Ephraim, dum
hic affligeretur, sic ad se claman-
tem audijsse per Prophetam te-
Ierem. 31 status est: *Castigasti me Domine, & eru-
ditus sum quasi iuenculus indomitus. V-
tinam, dilectissimi, vel afflictionibus ca-
stigati, indomiti mores iuenculi saltus,
exorbitationes & petulantias relinque-
remus, quod vt fiat, ostendo in miserijs
voluntatem nostram diuinæ subijci-
endam esse.*

EX { S. Scriptura,
Ethnicis &
Ratione.

Hæc

Hæc sit cōsolatio nostra, ut in afflictio-
ne resignemus nos in manus & volunta-
tem omnia potentis volentisq; Dei, vul-
gò dicitur, non est Regula tā stricta, quin
patiatur exceptionem, hoc in proposito
penitùs explodendum: Voluntatis enim
diuinæ regula sine exceptione est; quis-
quis igitur secundùm hanc Regulam vi-
uere vult, vti omnes debemus, (instan-
tes quotidie & orâtes, fiat voluntas tua)
discat & se & sua omnia voluntati diui-
næ subijcere, & tunc in tribulatione so-
latium sentiet manifestum.

Optimè hoc sentit & docuit Hierony- *Epist. ad*
mus, dum dicit: Quid tam superbū, quid *Colentiã*
tam ingratum, quàm aduersus eius viue-
re volūtatem, qui ideo aliquid imperat,
ut occasionē habeat remuuerandi? neq;
enim obsequij nostri indiget Dominus,
sed nos eius indigemus imperio. Et ma-
gnum illud Ecclesiæ lumen Augustinus:
Vnde, quid, ait, volunt homines? parum
est, quia voluntatem suam tortuosam
habent, etiam volunt voluntatem Dei
tortuosam facere secundùm eor suum,
ut hoc faciat Deus, quod ipsi volunt,
cùm ipsi debeant facere, quod Deus vult

Hinc

Hinc illæ Iobi diuinę voces: Sicut Domino placuit, sic factum est. Hinc Davidis illud oraculum: *Si dixerit mihi, non places, preesto sum, faciat quod bonum est coram se.* Hinc aureum senioris Heli dictum: *Dominus est, quod bonum est in oculis suis, faciat.* Hinc magni Iudæ notatu dignissima verba: *Sicut fuerit voluntas in cælo, sic fiat.* Et ne putes resignationis huius testimonia solum in prosperis audita esse, hæc dum Iob loqueretur, undique vallatus erat miserijs, dixi sapius abducta erant pecora, diruta domus, occisi seruorum alij, alij igne consumpti, filij improuisa domus ruina simul mortui & sepulti, vexabant amici, irridebat vxor, caro eius undique saucia, & tamen in resignatione ad voluntatem Dei solatium quærit & reperit, sicut Deo placuit, sic factum est.

De Dauide sic loquitur mellifluus Doctor: Audi hominẽ, quem secundum cor suum inuenerat Deus: *Paratum, inquit, cor meum Deus, paratum cor meum, paratum ad aduersa, paratum ad prospera, paratum ad humilia, paratum ad sublimia, paratum ad vniuersa quæ præceperis.*

Vis

Vis Pastorem ouium?

Vis Regem constituere?

Vis Pace uti?

Vis bello concuti?

} Paratum
} cor meum.

Præsto sum, si dixerit, non places; hæc loquebatur, dum profugus à seruo suo Semei malediceretur, faciat quod bonum est coram se, si dixerit, non places, *præsto sum*, si iusserit Deus, volo te iterum exulem esse, volo fugitium, & loco mali foci pèssimum habere filium, qui Patris diadema & iugulum petat, *præsto sum*.

Quòd si imperet, volo te rursus subire speluncas & ferarum latibula, iterum viuere mendicato, & quotidie mortis adire discrimina, *præsto sum*. Si dicat, volo te solatij loco in calamitate tua proscindi, cõuitijs etiam à tuis subditis, lapidibus insuper appeti, & diris omnibus deuoueri; nec istud quidem respuo: Dominus faciat, quod bonum est coram se. O Heroinam sanctissimi Principis viri virtutem! tanti facit diuinæ vel virtutis placitum, vt liberos, regnum, res, bona, vitam ei postponat, ad omnia paratissimus?

De

De Sacerdote Heli sic habet sacer Textus, terribiles audit imminere sibi plagas, & resignatissimè excipit: *Dominus est, quod bonum est in oculis suis, faciat.* Ait illi Samuel: *Ecce contra Heli & domum eius faciam verbum, quod qui audierit, tinnient ei ambae aures eius. Dominus est,* ille ait. Iuravi Heli, quòd non expietur iniquitas Domus eius victimis & muneribus vsque in æternum: *Dominus est.* Præscidam brachium eius, & brachium domus Patris eius, vt non sit senex in domo sua omnibus diebus: *Dominus est.* In vno dierum morientur ambo filij tui, Ophni & Phinees; tabesceat anima tua, deficient oculi tui. *Ecce in omnibus his Heli in Dei voluntate solatur: Dominus est, quod bonum est in oculis suis, faciat.*

Nec minus Iudas, dum miser esset, se se resignauit; vndique angustijs premebatur, & iuxta Dei placitum etiam mori non formidabat: venit contra eum, cum secum haberet tria millia virorum, Lysias cum quadraginta millibus peditum & septem millibus equitum. Quid Iudas? ibi aut vincendum; aut moriendum;

vin.

vincere vix potest, si ergo Deo placeat, moriatur. *Sicut est voluntas in caelo, sic* ^{1 Mach. 3} *fiat.* O magna nimis resignatio! quæ tum facta, quando ablata erat voluptas à Iacob, quando multiplicata erant mala in Israël, quando defecerat tibia cum cythara. Hæc igitur sit consolatio tua, in aduersis Dei voluntatem spectare velle, & ex hac animari.

Resignationem hanc ipse D. Augustinus, ipsius etiam mortis adinuenit antidotum. Sic aliquando discurret: Quare percutiunt aliquando fulmina montem, ^{August.} & non percutiunt latronem? quia fortè, respondet, adhuc latronis conuersionem quærit Deus, & ideo percutitur mons, qui non timet, vt mutetur homo, qui timet. Aliquando & tu cum das disciplinam, terram feris, vt infans expauescat. Sed dicis mihi: Ecce cædit innocentiorem, & dimittit sceleratiorem; Noli mirari, vndique mors pio bona est. Vnde autem scis, illi sceleratori (si se mutare noluerit) quid poenarum in occulto seruetur? Nonne mallent fulmine incendij potiùs interire, quibus in fine mundi dicetur: *Ite maledicti in ignem æter-*

æternum? Opus est vt innocens sis, quid enim malum est mori naufragio, & bonum est mori febrî? siue hinc siue inde moriatur, quære qualis fuerit qui moritur, quò post mortem iturus, non vnde nunc exiturus. Tu time & bonus esto, vnde cunq; voluerit vt ex eas, hinc paratum te inueniat. Quidquid ergo hic accidit contra voluntatem nostram, noueris non accidere nisi de voluntate Dei, de prouidentia ipsius, de ordine ipsius, de legibus ipsius. Hæc Augustinus. Hinc intelliges, si legibus diuinæ voluntatis subijciaris, quòd nec mors quidem erit odiosa.

Appositè Ambrosius: Non est quod cuiuspiam nostrum asseribamus ærumnam, nisi nostræ voluntati, crede mihi, omnis tibi placebit aduersitas, si propria displiceat voluntas.

Vidisti aliquando dubio procul infirmos a deo impatientes, vt minimo le-di & conteri ictu videantur & conquerantur. Sic si propriam voluntatem sequeris, scito te infirmari. Non mirum igitur, si impatienter feras quicquid tibi contigit aduersi. Vis autem ab illa in-

fir-

firmitate liberari? noli à Dei voluntate separari.

Nyssenus Orat. 2. in Orationem Dominicam: Sanitas, inquit, animæ est diuinæ voluntatis prosper successus, sicut è contrario excidisse ab ea, morbus est animæ in mortem desinens.

Hanc ergo nobis diuinæ voluntatis adhæsiõnem, eiusdemque subiectionem & necessariam & utilem esse, ad nostram confusionem, cognouere Ethnici. Salustius sic ad Tyberium: Nihil, inquit, in rebus à diuina prouidentia factis, à nobis aliud causæ querendum est, quàm Dei voluntatem. Ecce, Christiane, friuolas tuas corrige querimonias; Cur hoc & hoc ego præ cæteris patior? causa Dei voluntas est, hic siste, acquiesce, & sile. Pergit ille: Soli Deo licet, quod libet, & nihil libet, nisi quod licet. Si seruus à Patrefamilias, subditus à Rege rationes exigat, ille contumeliam putet, hic rebellionem; tibi plus animi aduersus Deum est? non aliter hæc ratio constat, quàm si nulla redderetur. Hic ergo sistendum, aut *non licet illi facere quod vult?*

Epictetus: Melius illud iudico quod Deus vult, quàm quod ego. Adhæreo illi vt minister & pedisequus, cum illo desidero, cum illo expeto, denique quod ille vult, idem & ipse volo. Ecce liber per hoc fit, non seruus est, qui quidquid à Domino mandatur, liberè peragit, non coactè; vult Dominus, volo; non vult Dominus, nolo. Verè vbi hic spiritus, ibi libertas.

Nihil ad propositi confirmationem præstantius, illo Demetrii dicto apud Senecam, excogitari potest. Quid vis à me Deus immortalis? Vis aliquam corporis mei partem? sume, non magnam rem promitto, cito relinquam totum. Vis spiritum? quid ni? nullam moram faciam, quo minùs recipias, quod dedisti; à volente feres, quidquid petieris; maluissem offerre, quàm tradere, quid opus fuit auferre? accipere potuisti, sed nec tunc quidem aufers, quia nihil eripitur, nisi renitenti, nil cogor, nihil patior inuitus, non seruiò, sed assentior Deo.

Dicit Princeps Virò Nobili: Oportet te cras mecum ad venationes profici-

proficisci. Non oportet, inquit ille. Quid non oportet? Indignor! Vah! Contra ibis? Non sic, inquit Nobilis, pace tua dixisse velim, non oportet, verissimè non oportet, quia lubens faciam. Ecce, sic qui diuinæ se intimè deuouit voluntati, nihil inuitus aut coactus, sed omnia lubens facit ac volens: tam paruo emitur tanta libertas & consolatio: sanè non incongruè ad rem nostram Seneca, qui quærit, quæ sit absoluta libertas? Non homines (respondet) timere, nec Deos, inæstimabile bonum est suum fieri; at verò nemo potest fieri suus, quin priùs Dei ita factus sit, vt omnia cum Deo aut velit, aut nolit, & tali miserix erit solamen, quia illam vult, quam DEVS vult.

Accedat ratio. O homo, nunquid id fieri optare debes, quod melius est? ergo id opta fieri, quod vult Deus, quia id melius est. Vel Ethnicus Epictetus hoc nouerat, dum ait: Ignauissime homo, aliudne expetis, quàm id, quod melius est? Num verò aliud quippiam melius, quàm quod visum fuerit Deo?

Hæc enim est summa sapientia, nosse Deum velle, optimum velle esse.

Denique non aliam habetis in aduersis consolationem, quam Christus habuerit, qui illam in resignatione inuenit; pati reluctabatur sensualitas, & subterfugere volens, orat: *Transse*
à me calix iste, sed aliter fieri non potest ratio cernens, addit: *Non sicut ego volo, sed sicut tu*, & apparet illi Angelus confortans. Ergo, Christiane, te ipsum abnega, & filium licet proprium, dilectum, vnigenitum cum Abrahamo iustus sis maclare (voluntatem loquor) non replica, sed satis sit, quòd Deus ita velit. Hæc sit consolatio tua, vt affligens te dolore non parcat, quia Deus ita vult, & bene vult, & bene tibi erit. Hoc suadet Augustinus, dum exponens illa Psalmi verba, Confirmat autem iustos Dominus, aiebat, quidquid acciderit iusto, voluntati diuinæ deputet, non potestati inimici, sauire ille potest, ferire, si ille noluerit, non potest, & si ille voluerit, vt pereat, agnoscat, quia flagellat omnem filium, quem recipit.

Ha-

Habes, Candide Lector, Petram durissimam afflictionis, habes saxum durissimum tribulationis, nunc tuum erit mel confortationis sugere de Petra, & consolationis oleum de saxo; si scilicet afflictionem omnem à permittente Deo esse, si eundem Dei te timorem, fortitudinem, fidelitatem, commiserationem, abstinentiam, orationem & mortificationem docere cogites: si denique patienter illam ac hilariter, constanter, cum gratiarum actione, & ultimò cum intima voluntatis tuæ in Dei placitum resignatione perferendam discas, hoc collige de saxo oleum, dulce luge mell de petra, eiusque dulcedine fruere in æternum, hæc scribens.

Hypotyposis seu summa omnium prædictorum.

plè VoVens VoVeo, & oro DeVM,
Vt ILLI VIVas.

O

D
QV
Do
gna
ci

Be

E

Ap